

Yetim Mefkure

– Seyit OSMAN · 09 Nisan 2018

YETİM MEFKÛRE

Bu zamansız gidişin yetim bıraktı beni,
Dilde tevhid, kalpte aşk, coşacaktık seninle.
Görünse ufuklarda mahzun insan bedeni,
Yorulmadan, soluksuz koşacaktık seninle.

Tutup kaldıracaktık titreyen ellerinden,
İnciye dönecekti gözündeki boncuklar.
Seninle ektiğimiz meyve bahçelerinden,
Her öğün doyacaktı Afrika'lı çocuklar.

Kutlu Orhun nehrinden su içip avuç avuç,
Vuslata erecekti asırlık susuzluğum.
Bir iftar edecekti, bin yıl tuttuğum oruç,
Uykuya dalacaktı müzmin uykusuzluğum.

İslam'ın çınarının büyüdüğü gövdesi,
Fidanlar doğacaktı iman kozalağında.
Ötüken ovasında atımızın nal sesi,
Ok sesi olacaktı küffarın kulağında.

Küfür sesleri değil, ayak değil, el değil,
Yürekler duracaktı attığımız naradan.
Hoyratça duman emmiş toprağından kül değil,
İlim fıskıracaktı Hak şehri Buhara'dan.

Zalim el çekecekti yapıştığı tetikten,
Tuna, Nil sularında titreşirken oltamız.
Bir avluluk zamanda her gün Adriyatik'ten,
Uzayıp gidecekti Çin Seddi'ne voltamız.

Tıkandıkça namlular, dinecekti hıncımız,
Çiçek besleyecekti zalimin tüfekçisi.
Adaletle kalktıkça gök renkli kılıcımız,

Börkümüz olacaktı mabetlerin bekçisi.

Ah! diyorum, ah! ki ah! gelse bir şafak vakti,
Şu yetim mefkûreye gülen gözlerle baksa.
Ansa Kâlu Bela'da unuttuğumuz akdi,
Seslense gidiyoruz menzil Mescid-i Aksa.

Sevgimizle yapardık kardeşlik aşısını,
Yıkardık imtiyazdan örülmüş harabeyi.
Gönüllere kurardık insanlık çarşısını,
O gün, dünkü yoksullar hac ederdi Kabe'yi.

Gitmeseydin manzaram olurdu Tanrı Dağı,
Karanfiller açardı kana doyan coğrafya.
Sökerdik Müslüman'ı, Türk'ü bağlayan ağı,
Her vakit alnımızdan öperdi Ayasofya.

Seyit Osman AKYÜZ